

Sygn. akt **II AKa 97/19**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 maja 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Stanisław Kucharczyk
Sędziowie:	SA Piotr Brodniak (spr.) SA Janusz Jaromin
Protokolant:	st. sekr. sądowy Karolina Pajewska

przy udziale prokuratora Prokuratury Okręgowej w Gorzowie Wlkp. Dariusza Domareckiego

po rozpoznaniu w dniu 13 maja 2019 r. sprawy

B. F. (1)

oskarżonego z art. 258 § 1 k.k. i inne

na skutek apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 8 sierpnia 2017 r., sygn. akt III K 283/04

na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej oskarżonego B. F. (1) i na podstawie art. 17 § 1 pkt 5 k.p.k. umarza postępowanie prowadzone wobec tego oskarżonego, a kosztami procesu w tym zakresie obciąża Skarb Państwa.

SSA Janusz Jaromin SSA Stanisław Kucharczyk SSA Piotr Brodniak

Sygn. akt II AKa 97/19

UZASADNIENIE

B. F. (1) został oskarżony o to, że:

I. w okresie od maja do września 1999 r. w O., G., S., B., K., O., W. i T. wziął udział w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu fikcyjne zbycie stanowiących własność Z. F. podmiotów gospodarczych, usunięcie składników ich przewłaszczonego majątku oraz udaremnienie zaspokojenia ich wierzycieli tj. o czyn z art. 258 § 1 kk

II. w okresie od maja do września 1999 r. w K. i B. działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru oraz wspólnie i w porozumieniu ze sobą, przez sporządzanie projektów stwierdzających

nieprawdę pism i instruowanie K. R. oraz innej osoby o sposobie postępowania w celu wprowadzenia banków i innych wierzycieli spółek grupy (...) i Firmy (...) w błąd co do zamiaru spłaty zaciągniętych zobowiązań i posiadanego przez nabyte dla pozoru przez K. R.

i dwóch obywateli litewskich podających się za M. K. i V. A. spółki mienia, a nadto B. F. (1) przez poświadczenie nieprawdy przez podpisanie w dniu 15.06.1999 r. protokołu zdawczo-odbiorczego majątku

i dokumentacji spółki (...) pomimo faktu, iż takie przekazanie w rzeczywistości nie miało miejsca, udzielili Z. F. pomocnictwa do udaremnienia zaspokojenia jego wierzycieli

tj. o czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 300 § 1, 2 i 3 kk w zw. z art. 271 § 3 kk w zw.
z art. 12 kk w zw. z art. 65 kk,

III. w okresie od 08.10.1996 r. do 26.08.1998 r. w T. B. F. (1) pełniąc obowiązki dyrektora a K. W. dyrektora do spraw ekonomicznych w (...) spółka z o.o. w T., działając wspólnie i w porozumieniu, przywłaszczyli sobie powierzoną im na przechowanie przez (...) G. na podstawie zawartych w dniu 17.09.1996 r. umów składowania zbóż i zastawu pszenicy w ilości

4 000 ton o wartości 2 560 000 zł w ten sposób, iż bez zgody właściciela rozdysponowali ją dla własnych potrzeb spółki

tj. o czyn z art. 284 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk,

IV. w dniu 20.10.1997 r. w T. B. F. (1) pełniąc funkcję dyrektora

a K. W. dyrektora do spraw ekonomicznych w (...) spółka z o.o. w T. działając wspólnie i w porozumieniu poświadczyli nieprawdę w sporządzonym tego dnia sprawozdaniu finansowym F-01 wskazując w nim, iż na koniec września 1997 r. firma (...) sp. z o.o. w T. osiągnęła

z prowadzonej działalności gospodarczej zysk brutto w kwocie 508 284,98 zł podczas gdy w rzeczywistości prowadzona przez firmę działalność przyniosła w tym okresie stratę w kwocie 1 261 651,11 zł

tj. o czyn z art. 271 § 3 kk,

V. w okresie od 18.07.1999 r. do 20.10.1999 r. w T. działając wspólnie

i w porozumieniu oraz w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, przez wprowadzenie w błąd Zakładu (...) w P. co do zamiaru i możliwości zapłaty

za zamówiony nawóz, występując w imieniu nieistniejącej już spółki (...) sp. z o.o. doprowadzili go w okresie od 27.08.1999 r. do 20.10.1999 r.

do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci 1 003 ton i 270 kg nawozu wapniowo-magnezowego o łącznej wartości 55 179,85 zł w ten sposób, iż nie mając zamiaru ani możliwości zapłaty polecili zamówić ten nawóz a następnie odebrali

go nie dokonując zapłaty umówionej ceny

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 12 kk,

VI. w okresie od 25.11.1997 r. do 01.09.1999 r. w T., przywłaszczył powierzone mu na podstawie umowy przewłaszczenia z dnia 25.11.1997 r. rzeczy ruchome w postaci 620 ton mąki pszennej, 781,53 ton pszenicy, 230,98 ton żyta i 720 ton jęczmienia o łącznej wartości 1 448 860,00 zł czym działał na szkodę Banku (...) S.A. I Oddział w G.

tj. o czyn z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 294 § 1 kk,

VII. w okresie od 10.03.1997 r. do 15.06.1999 r. w T., przywłaszczył powierzony mu we władanie i na przechowanie na podstawie umowy przewłaszczenia z dnia 10.03.1997 r. ciągnik marki (...) o wartości 280 700 zł, czym działał na szkodę Agencji Własności Rolnej Skarbu Państwa Oddział Terenowy

w G.

tj. o czyn z art. 284 § 2 kk w zw. z art. 294 § 1 kk,

VIII. w okresie od 20.01.1997 r. do 30.05.1997 r. w T. i w G., działając w wykonaniu ze z góry powziętego zamiaru, pełniąc obowiązki dyrektora (...) sp. z o.o. w T. i składając w dniu 30.05.1997 r. w jej imieniu, w wykonaniu polecenia Z. F., do Banku (...) S.A. I Oddział

w G. wniosek o udzielenie tej spółce kredytu obrotowego w kwocie

1 000 000 zł, doprowadził wyżej wymieniony bank do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w ten sposób, iż zawarł we wniosku mające istotne znaczenie dla udzielenia kredytu, nieprawdziwe informacje dotyczące jego przeznaczenia wskazując, iż pochodzące z niego środki finansowe zostaną wykorzystane na sfinansowanie bieżącej działalności spółki, choć w rzeczywistości zostały one przeznaczone na spłatę zaciągniętego wcześniej w tym banku na podstawie umowy

z dnia 11.12.1996 r. przez należącą do Z. F. Firmę (...) kredytu w kwocie 1 000 000 zł oraz wprowadził bank w błąd co do sytuacji finansowej spółki poświadczając nieprawdę w sporządzonym przez siebie w dniach 20.01.1997 r., 20.03.1997 r. i 20.05.1997 r. sprawozdaniach finansowych F-01 wskazując w nich, iż w grudniu 1996 r. spółka osiągnęła zysk w kwocie 159 000 zł,

w lutym 1997 r. spółka osiągnęła zysk w kwocie 121 189, 80 zł i w kwietniu 1997 r. spółka osiągnęła zysk w kwocie 912 763, 53 zł choć wiedział, iż w rzeczywistości w tym okresie czasu spółka przyniosła straty

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 297 § 1 kk w zb. z art. 271 § 3 kk w zw.
z art. 294 § 1 kk w zw. z art. 12 kk,

IX. w okresie od 17.11.1997 r. do 25.11.1997 r. w T. działając w wykonaniu polecenia Z. F., składając w imieniu zarządzanej przez siebie spółki z o.o. (...) wniosek do Banku (...) S.A. I Oddział w G. o udzielenie tej spółce kredytu obrotowego w kwocie 1 000 000 zł, doprowadził wyżej wymieniony bank do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w ten sposób, iż zawarł we wniosku mające istotne znaczenie dla udzielenia kredytu, nieprawdziwe informacje dotyczące jego przeznaczenia wskazując, iż pochodzące z niego środki finansowe zostaną wykorzystane na sfinansowanie bieżącej działalności spółki, choć w rzeczywistości zostały one przeznaczone na spłatę zaciągniętego wcześniej w tym banku na podstawie umowy z dnia 30.05.1997 r. kredytu w kwocie 1 000 000 zł oraz wprowadził bank w błąd co do sytuacji finansowej spółki wskazując, iż na dzień 31.09.1997 r. osiągnęła ona zysk netto w kwocie 38 300 zł, choć w rzeczywistości

w tym okresie przyniosła ona stratę w wysokości 1 878 595, 63 zł

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zb z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 294 § 1 kk w zw.
z art. 11 § 2 kk,

X. w lipcu 1999 roku w W. zabrał w celu przywłaszczenia stanowiący własność (...) sp. z o.o. w L. rzepak w ilości 44 107 kg o wartości 25 200 zł czym działał na szkodę tej spółki

tj. o czyn z art. 278 § 1 kk.

Sąd Okręgowy w Szczecinie, wyrokiem z dnia 8 sierpnia 2017 r., wydanym w sprawie III K 283/04:

1. na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 pkp umorzył postępowanie prowadzone co do czynów opisanych w punktach I. i X.,
2. uznał B. F. (1) za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XIX części wstępnej wyroku (punkt II) z tą zmianą, że z opisu czynu wyeliminował zwrot „działając w ramach zorganizowanej grupy przestępczej” i kwalifikując go z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 300 § 3 kk w zb. z art. 271 § 3 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk, za to przestępstwo, na podstawie art. 271 § 3 kk w zw.

z art. 11 § 3 kk, wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności, a nadto za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XX części wstępnej wyroku (punkt III.) i za to przestępstwo, na podstawie art. 294 § 1 kk i art 33 § 2 kk, wymierzył mu karę

1 roku pozbawienia wolności i grzywnę w wysokości 100 stawek dziennych

po 50 złotych każda, a nadto za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu

w punkcie XXI części wstępnej wyroku (punkt IV) z tą zmianą, iż z opisu czynu wyeliminował zwrot „podczas, gdy w rzeczywistości prowadzona przez firmę działalność przyniosła stratę w kwocie 1.261.651,11 zł” i za to przestępstwo, na podstawie art. 271 § 3 kk, wymierzył mu karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

a nadto za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie XXII części wstępnej wyroku (punkt V) i za to przestępstwo, na podstawie art. 286 § 1 kk

i art. 33 § 2 kk, wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności i grzywnę

w wysokości 100 stawek dziennych po 50 złotych każda, a nadto za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w punkcie XXIII i XXIV części wstępnej wyroku (punkt VI i VII) i za każde z tych przestępstw, na podstawie art 294 § 1 kk i art. 33 § 2 kk, wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności i grzywnę

w wysokości 100 stawek dziennych po 50 złotych każda, a nadto za winnego popełnienia czynów opisanych w

punktach XXV i XXVI części wstępnej wyroku (punkt VIII i IX) z tą zmianą, iż z opisu każdego z nich wyeliminował zwrot „doprowadził wyżej wymieniony bank do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w ten sposób, iż”

oraz z opisu czynu XXV wyeliminował zwrot „i choć wiedział, iż w rzeczywistości w tym czasie spółka przyniosła straty”, a także z opisu czynu XXVI wyeliminował zwrot „choć w rzeczywistości w tym okresie przyniosła ona stratę

w wysokości 1.878.595,63 zł” i kwalifikując każdy z tych czynów

z art. 271 § 3 kk w zw. z art. 12 kk, za każde z tych przestępstw, na podstawie

art. 271 § 3 kk, wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności.

3. na podstawie art. 85 § 1 kk i art. 86 § 1 kk, orzekł wobec B. F. (1) karę łączną 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz grzywny w wysokości 250 stawek dziennych po 100 złotych każda,

4. na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk oraz art. 70 § 1 kk w brzmieniu obowiązującym przed 1 lipca 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 kk wykonanie orzeczonej wobec B. F. (1) kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby 3 lat

Nadto, Sąd Okręgowy rozstrzygnął o kosztach sądowych

Apelacje od wyroku wnieśli obrońcy B. F. (1).

Obrońca oskarżonego, adwokat M. M. zarzucił wyrokowi:

l) rażąco obrazę przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a polegającą na:

a) obrazie art. 410 kpk w zw. z art. 7 kpk polegającą na oparciu orzeczenia na wyselekcjonowanym, wybiórczym materiale dowodowym, z pominięciem tych elementów materiału dowodowego, które przeczyły sprawstwu dokonania czynów przez oskarżonych i ograniczenie się przez Sąd rozpoznający sprawę wyłącznie do oceny wyjaśnień oskarżonych oraz opinii biegłego S. M.,

z pominięciem dowodów z dokumentów oraz zeznań świadków, a co przejawiało się

w stwierdzeniu na str. 161 uzasadnienia wyroku, iż „Sąd odstąpił od analizy innych dowodów albowiem są one albo sprzeczne z ustaleniami Sądu i nie zasługują na wiarę lub mają charakter jedynie precyzujący poszczególne fakty, albo też nie mają istotnego znaczenia dla rozstrzygnięcia”, podczas gdy z treści art. 7 kpk wynika, iż Sąd kształtuje swoje przekonanie na podstawie wszystkich przeprowadzonych dowodów, zaś art. 410 kpk wymaga aby podstawę wyroku stanowił całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej;

b) obrazę art. 7 kpk polegającą na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów

i uznania za wiarygodne zeznań świadka, a wcześniej podejrzanego R. M. (1) (vel A. G.) w sytuacji, gdy świadek ten nigdy nie został przesłuchany bezpośrednio przed Sądem, zaś z akt sprawy wynika, iż od dziecka leczył się psychiatrycznie na Litwie (k. 3581), w przeszłości uciekł ze szpitala psychiatrycznego (k. 3583), zaś treść jego

wyjaśnień na k. 8069-8110, składanych ciągiem od dnia 13.08.2002 r. do 21.08.2002 r. ocenianych zgodnie z zasadami doświadczenia życiowego i regułami logicznego rozumowania, nie wskazuje na samodzielność tych wyjaśnień, natomiast czynności konfrontacji przeprowadzone w dniach 02. i 03.09.2002 r. z D. L., J. J., S. P.,

S. W., H. A., Z. F. - w czasie których konfrontowane osoby zarzuciły R. M. ewidentne mówienie nieprawdy, a nadto czynności okazania fotografii wymienionego podejrzanego na rozprawie sądowej oskarżonym występującym w sprawie skutkowały nierozpoznanie tej osoby ze zdjęcia jako R. M. (1) - uprawdopodobniają twierdzenie, iż osoba podająca się za R. M. (1) w rzeczywistości nim nie była;

2) co do oskarżonego B. F. (1) i K. W.:

a) co do czynu opisanego w pkt XIX. części wstępnej wyroku - obrazę przepisów prawa procesowego, mającą istotny wpływ na treść rozstrzygnięcia, tj. art. 410 kpk

w zw. z 423 kpk, polegającą na uznaniu oskarżonych za winnych czynu polegającego na pomocnictwie oskarżonemu Z. F. do czynu z art. 300 kk, bez jakiegokolwiek uzasadnienia, oceny prawnej i wskazania czynności sprawczych oskarżonych, jak i dowodów, na których Sąd oparł swoje orzeczenie, a nadto bez uwzględnienia czy pomocnictwo dotyczy czynu XIII. czy też VII. opisanego w części wstępnej wyroku, gdyż w obu przypadkach skazanie było błędem, albowiem czyn opisany w pkt. XIII. uległ przedawnieniu, zaś od czynu z pkt. VII. oskarżony Z. F. został uniewinniony;

b) co do czynu opisanego w pkt XX. części wstępnej wyroku - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na ustaleniu, iż oskarżeni przywłaszczyli 4.000 t. zboża i rozdysponowali je dla potrzeb spółki, podczas gdy

z dowodu na k. 3440 wynika, że w dniach 07.-14.01.1999 r., prowadzono kontrolę ilości zboża w magazynach (...) (ze strony (...)) i w magazynach tych znajdowało się ok. 3.900 t. zboża, co wskazuje iż rzekomo przywłaszczone zboże pomiędzy 08.10.1996, a 26.08.1998 r., nadal znajdowało się w magazynach (...), a nadto iż K. W. dokonał tego przywłaszczenia, mimo

iż nie reprezentował A. T. przy umowie nr (...), nie podpisywał jej,

a był jedynie wymieniony w nagłówku tejże umowy, i mimo iż postępowanie w tej sprawie było już umorzone (pismo k. 21226 akt),

c) co do czynu opisanego w pkt XXI. części wstępnej wyroku - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia, polegający na przyjęciu,

iż formularz sprawozdania finansowego F-01 jest dokumentem w rozumieniu

art. 271 § 1 kk, zaś B. F. (1) i K. W. są osobami uprawnionymi do wystawiania dokumentów w rozumieniu art. 271 § 1 kk, podczas gdy sprawozdanie finansowe F-01 jest formularzem sporządzonym na potrzeby statystyki państwowej, zaś osoba je sporządzająca nie realizuje jakiegokolwiek funkcji

z zakresu władztwa publicznego i nie przysługuje jej cecha zaufania publicznego,

d) co do czynu opisanego w pkt XXII. części wstępnej wyroku - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na bezdowodowym przyjęciu, iż oskarżeni dopuścili się oszustwa na szkodę Zakładu (...)

w P., bez należytego wykazania, iż to oskarżeni zamówili wapno (ale nie K. W., oświadczenie B. F. - k. 10859), a co uczyniła K. G., co w konsekwencji czyni niemożliwym przypisanie im sprawstwa dokonania zarzuconego im czynu;

3) co do oskarżonego B. F. (1):

a) co do czynu opisanego w pkt. XXIII, i XXIV. części wstępnej wyroku - obrazę przepisu art. 439 § 1 pkt 8 kpk poprzez wydanie wyroku skazującego co do tych czynów, pomimo iż Prokuratura Rejonowa w Strzelcach Krajeńskich postanowieniem z dnia 20.06.2001 r. postępowanie przeciwko B. F. (1) umorzyła;

b) co do czynu opisanego w pkt XXV. i XXVI. - błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na przyjęciu, że sprawozdania finansowe F-01 są dokumentem w rozumieniu art. 271 § 1 kk, zaś B. F. (1) jest osobą uprawnioną do wystawiania dokumentów w rozumieniu art. 271 § 1 kk, podczas gdy sprawozdanie finansowe

F-01 jest formularzem sporządzonym na potrzeby statystyki państwowej, zaś osoba je sporządzająca nie realizuje jakiegokolwiek funkcji z zakresu władztwa publicznego i nie przysługuje jej cecha zaufania publicznego.

Podnosząc te zarzuty, apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia w zaskarżonej części - w całości, i orzeczenie odmiennie co do istoty sprawy poprzez uniewinnienie, między innymi, B. F. od zarzuconych mu czynów, objętych zakresem niniejszej apelacji.

Obrońca oskarżonego, adwokat M. C. zarzucił wyrokowi:

- obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 271 § 3 kk poprzez przyjęcie, że zachowanie oskarżonego wypełniło znamiona przypisanego czynu, w sytuacji gdy opis czynu zawarty w części wstępnej wyroku oraz opis i zmiany wynikające z części dyspozytywnej wyroku wskazują, że sąd uznał oskarżonego winnym czynu w tzw. formie podstawowej opisanej w art. 271 § 1 kk,

- obrazę przepisów prawa materialnego tj. art. 284 § 2 kk poprzez przyjęcie, że oskarżony swoim zachowaniem wypełniał znamiona czynu w sytuacji gdy zebrany materiał nie pozwala na tak kategoryczne rozstrzygnięcie,

- obrazę przepisów postępowania tj. art. 5 kpk, 7 kpk i 410 kpk - poprzez przekroczenie granicy swobodnej oceny dowodów oraz poczytanie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego w sytuacji gdy nawet sąd pierwszej instancji wskazuje rozbieżnie rolę oskarżonego określając go z jednej strony jako osobę całkowicie zależną od woli i dyspozycji Z. F., z drugiej natomiast jako świadomego, zaangażowanego i samodzielnego inspiratora przestępczych działań,

- obrazę przepisów prawa procesowego - tj. 424 kpk - poprzez ograniczenie rozważań w zakresie przypisanych oskarżonemu czynów XX, XXIII i XXIV do lakonicznego stwierdzenia, że wyjaśnienia oskarżonego są sprzeczne z wyjaśnieniami R. M. (1), a fakt że wykonywał „posłusznie polecenia Z. F.” z odpowiedzialności karnej go nie zwalnia,

- obrazę przepisów postępowania tj. art. 632 pkt 2 kpk oraz 633 kpk poprzez obciążenie B. F. (1) kosztami postępowania za wszystkie przypisane mu zarzuty mimo częściowego umorzenia postępowania wobec niego a także nieproporcjonalnie wysokie obciążenie go kosztami w 1/4 wysokości w korelacji do ilości stawianych w sprawie zarzutów wszystkim oskarżonym.

Formułując te zarzuty, apelujący wniósł o zmianę kwalifikacji prawnej czynów opisanych w pkt. XIX, XXI, XXV, XXVI na art. 271 § 1 kk, a w konsekwencji umorzenie z uwagi na przedawnienie karalności, uniewinnienie oskarżonego od stawianych mu zarzutów w pkt. XX, XXIII i XXIV części wstępnej wyroku, względnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Z odpisu skróconego aktu zgonu wynika, że oskarżony B. F. (1) zmarł w dniu 4 sierpnia 2018 r. o godz. 00.15 (k.27912). W tym stanie rzeczy orzekanie merytoryczne o winie i karze oskarżonego, czy też o zasadności bądź niezasadności apelacji, a przez to i o prawidłowości wydanego wobec wymienionego wyroku Sądu pierwszej instancji, jest bezcelowe i nie ma żadnego racjonalnego uzasadnienia (pod. Z. Muras, w: *Bezwzględne przyczyny odwoławcze w polskim procesie karnym*, wyd. Adam Marszałek Toruń 2004, s. 136). Innymi więc słowy, śmierć oskarżonego zmaterializowała negatywną przesłankę procesową określoną w art. 17 § 1 pkt 5 kpk, której to istnienie powoduje, że dalsze prowadzenie postępowania karnego wobec B. F. (1) jest niedopuszczalne. Czyniąc tę uwagę wypada jednocześnie zauważyć, że ujawnienie się wspomnianej przeszkody procesowej w toku postępowania odwoławczego stanowi jedną z bezwzględnych przyczyn odwoławczych określonych w art. 439 § 1 pkt 9 kpk. Ów przepis posiada zaś imperatywny charakter, co oznacza, że zgodnie z jego brzmieniem, sąd

odwoławczy uchyla na posiedzeniu zaskarżone orzeczenie, niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów oraz wpływu uchybienia na treść orzeczenia.

A zatem, w przedstawionym kontekście uwarunkowań faktycznych oraz prawnych, Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 439 § 1 pkt 9 kpk uchylił wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z dnia 8 sierpnia 2017 r. w części dotyczącej B. F. (1), zaś w oparciu o przepis art. 17 § 1 pkt 5 kpk, umorzył prowadzone przeciwko niemu postępowanie karne.

O kosztach procesu spowodowanych udziałem w sprawie B. F. (1), Sąd odwoławczy rozstrzygnął na podstawie art. 632 pkt 2 kpk.

Piotr Brodniak Stanisław Kucharczyk Janusz Jaromin